

ÎNȚELEPCIUNEA CĂILOR MAI BUNE ALE LUI DUMNEZEU

„Der Herold” - 15 Septembrie 1930.

„Iată numele celor doisprezece apostoli: Cel dintâi Simon, zis Petru, și Andrei fratele lui; Iacov fiul lui Zebedei, și Ioan, fratele lui; Filip și Bartolomeu; Toma și Matei, vameșul; Iacov, fiul lui Alfeu, și Levi, zis și Tadeu; Simon Cananitul și Iuda Iscarioteanul, care L-a și vândut” — Matei 10:2-4.

„O, adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” Așa scrie apostolul, după ce a privit spre lucrarea lui Dumnezeu cu privire la cei favorizați atât dintre israeliți cât și dintre neamuri (Romani 11:33). Cu drept cuvânt susține apostolul, că felul de procedură a lui Dumnezeu de multe ori este peste putința omului de al înțelege. Dar când planurile Sale se descoperă, ele arată o înțelepciune clar văzătoare, care necesită lauda noastră fierbinte. Dumnezeu a mai zis prin profetul Său: „Cât este de înalt cerul de la pământ, așa sunt de înalte căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre”. Și poate că nicăieri nu este făcută mai clar deosebirea dintre căile lui Dumnezeu și ale noastre, ca în chemarea celor doisprezece oameni a căror nume sunt redată în versetele de mai sus.

Isus era pe punctul de ași începe activitatea Sa publică, și ca pregătire pentru această operă a trimis pe cei doisprezece apostoli ai Săi, aleși în mod deosebit, cu deplină împuternicire și instruire cum să se poarte pentru înaintarea operei Sale. Ei urmau să fie reprezentanții Săi, tovarășii și conlucrătorii Săi în a duce mai departe vestea Evangheliei, mai întâi limitată pe termen scurt la „oile peirdate ale casei lui Israel”, iar după aceea să se stingă la toate națiunile. Într-un anumit înțeles El și-a format din cei doisprezece apostoli cabinetul Său ministerial, care în definitiv era denumit în această slujbă pentru tot timpul Veacului Evanghelic. Fiecare a fost ales individual și poziția respectivă dată lor de însuși Domnul.

Dumnezeu a ales lucrurile slabe

La alegerea unei autorități cu poziții pline de răspundere, spiritului omenească i s-ar fi părut, că numai oamenii cei mai talentați, mai culti și mai cu influență s-ar potrivi pentru astfel de posturi. S-ar simți nevoia, că în astfel de funcții nu se pot chema decât oameni înzestrați cu însușiri politice și îmbrăcați cu putere pentru a conduce masele popoarelor, sau de acei care au capacitate de organizare, pentru a putea concentra toate puterile pentru un singur scop. Acesta ar fi materialul pe care înțelepciunea omenească l-ar vedea potrivit pentru un astfel de cabinet. El și-a ales pe ai Săi din clasele mai de jos ale lumii. El a chemat oameni meșteșugari și din ținuturi, care după judecata omenească s-au părut foarte nepotriviți pentru un lucru public atât de mare. Da, se pare că El n-a ales nici măcar pe cei mai de seamă, care s-ar fi putut găsi în aceste clase mai de jos. Și aici Domnul se opune opiniei și înțelepciunii omenești. O judecată fără prejudiciu a celor doisprezece, care în definitiv au fost aleși, ar duce la un rezultat, că poate numai patru sau cinci dintre ei au fost înzestrați cu unele însușiri mai însemnate. Foarte puțini dintre ei au ajuns mai târziu la o poziție mai strălucită.

Dacă facem excepție cu Petru, Iacov, Ioan și poate cu Matei, despre ceilalți știm foarte puțin, afară de Iuda, a cărui sfârșit, atât de tragic, ocupă un loc însemnat în Scripturi. Despre unii dintre ei nu știm decât aceea, că se găseau printre cei doisprezece apostoli. Judecata înțelepciunii omenești ar zice: „Ce grupă de oameni slabi și neînsemnați să fie ei însărcinați cu un lucru, care are o atât de mare perspectivă de răspândire și reușită”! Dar Dumnezeu a ales pe cei slabi și nepricepuți, pentru ca să facă de rușine pe cei tari, și El și-a întocmit planurile Sale în așa fel și și-a ales uneltele în așa mod, încât nimeni să nu se poată lăuda înaintea Sa. Când toate amănunțele Sale, de multe ori cu totul necunoscute, vor fi descoperite, atunci în general se va recunoaște, că planul Său este înțelept, drept și bun, și opera Sa binefăcătoare.

Un studiu atent asupra caracterelor celor doisprezece apostoli sau a acelor dintre ei, despre care nu știm nimic, va descoperi în alegerea lor o înțelepciune adâncă, care ușor poate fi trecută cu vederea. După cum am văzut, Isus n-a ales oratori, diplomați, politicieni etc.; ci El a făcut ceva mult mai important. El a ales douăsprezece caractere foarte reprezentative. El a venit în lume ca să mântuiască oameni, oameni de toate categoriile și din toate pozițiile și pentru alegerea acestor doisprezece ucenici, El a avut două scopuri în vedere. El a pregătit astfel de vase, prin care să poată da o mărturie despre viața, moartea și învierea Sa, și a arătat prin

ei, ce poate El să facă într-o inimă care îi este predată cu totul Lui. De aceea ceea ce a făcut Isus pentru acești oameni este la fel de important ca și cunoașterea lucrării pe care El a făcut-o prin ei.

Studiind aceste caractere, să facem o trecere rapidă prin cele patru Evanghelii despre ei. Cercetând diferitele episoade (fapt care însoțește un șir întreg de întâmplări), amintite în aceste Evanghelii, vom afla multă mângâiere pentru inimile noastre, și se poate întâmpla ca noi să aflăm chiar portretul caracterului nostru, descris atât de clar, încât să ne putem atribui și nouă muștrările sau recunoștințele făcute apostolilor.

„Tu ești Petru”

Ceea ce este scris despre acești oameni, nu dă nici un motiv de îndoială căruia dintre ei să le dăm mai mare atenție. Domnul însuși a stabilit aceasta prin ținuta și purtarea lui Petru arătată în povestirile evangheliștilor. În Matei 10:2 citim: „Iată numele celor doisprezece apostoli: Cel dintâi Simon, zis Petru”. Cu o stăruință mai mult decât întâmplătoare, Matei, Marcu și Luca îi dau lui Petru această poziție. Nici un nume nu ocupă un loc atât de însemnat în enumerarea dată ca a lui Petru. Toți trei evangheliștii pun pe Petru în locul dintâi și pe Iuda în cel din urmă. După cum vom vedea mai târziu, Ioan nu amintește numele celor doisprezece, și nici nu folosește legătura obișnuită „Petru, Iacov și Ioan”. Iar această trecere cu vederea se pare că e mai mult decât întâmplătoare.

Petru a fost numit ca și conducător, și se vede că această poziție, i-a fost recunoscută mai mult sau mai puțin și de ceilalți. În diferite moduri ei au arătat că recunosc acest fapt prin aceea, că l-au privit ca un fel de purtător de cuvânt. Puterea lui de caracter, promptitudinea lui și dispoziția sa năvalnică îl pun în prima linie de luptă. Din această cauză faptele și cuvintele sale sunt mai presus decât ale oricărui altuia dintre ei. Nici unul dintre ucenici n-a făcut atâtea greșeli ca el, nici unul n-a îndrăznit să contrazică pe Domnul, și nici unul n-a fost muștrat atât de aspru ca Petru. Într-o clipă îl vezi vrednic de laudă și recunoștință, iar în clipa următoare vrednic de muștrare. După temperamentul său, el a fost un caracter foarte sanguinic (răzbunător), plin de încredere și de siguranță în sine, o trăsătură, care din necesitate a trebuit ca de mai multe ori să-l încurce în greutăți, până când a fost instruit cum se cuvine. Sub imboldul înfocat al însuflețirii sale, el a fost gata să moară pentru Domnul, și tot așa a fost gata să-l și tăgăduiască, încă prin jurământ, în împrejurări schimbătoare.

Acesta este Petru, după cum îl cunoaștem la întâia privire — un om, în a cărui slăbiciuni mii de oameni și-au descoperit propriile lor slăbiciuni și de care se simt legați prin o adâncă legătură spirituală. Într-adevăr Petru a fost un om reprezentativ. Și-a permis totul afară de inimă, și aceasta a fost scăparea sa. El stă înaintea noastră ca o pildă, pentru a arăta ce poate face Isus cu o inimă devotată Lui. Oricât de nedorit s-ar vedea bulgărul de aur și piatra prețioasă oricât de adânc ar fi acoperit în masa de materii, dacă cel ce are acestea îngăduie Domnului deplină libertate, ca El să lucreze asupra vieții sale, așa cum a lucrat asupra vieții lui Petru, atunci Domnul este în stare să facă ca acestea să strălucească în toată frumusețea lor.

Deosebirea este necesară în Biserică

Biserica a avut nevoie de astfel de Petri, și unii din marii ei conducători au fost oameni de felul acesta. Ei adeseori au putut să greșească, în timp ce intențiile lor erau de laudat, dar serviciul lor pentru Biserică a fost de o valoare care nu se poate prețui. Luther a făcut unele greșeli însemnate. Adesea a fost foarte neîngăduitor, și fiind în contrazicere cu credinciosul său conlucrător, Erasmus, el nu s-a stăpânit și n-a judecat în limite și nu s-a controlat. Dar Dumnezeu l-a folosit pe Luther pentru aducerea Reformei. Cunoșcătorul de inimi a văzut interiorul său și prin puterea Sa atotstăpânitoare s-a folosit de aurul și argintul lui Luther, iar la timpul potrivit a înlăturat zgura de pe el.

De câte ori a fost Biserica scăpată din starea ei de adormire prin spiritul neliniștit și impulsiv al unor astfel de Petri! Tendința de a călători spre anumite direcții și de a uita marea misiune încredințată nouă, totdeauna a fost un pericol pentru noi; și noi avem bune motive de a mulțumi lui Dumnezeu pentru că ne-a dăruit astfel de Petri înfocați, a căror spirit nu s-a dat la odihnă, ci totdeauna a strigat la activitate și ne-a ținut treji și activi. Dacă un astfel de temperament este format sub îngrijirea plină de iubire a lui Isus, atunci ca un premiu al Bisericii, pe unul ca acesta să-l privim ca cel mai mare lucrător al nostru. Să nu uităm, că adeseori, unde noi nu vedem decât ființe îmbolditoare, Isus vede o stâncă un „petros”.

Petru a fost un om capabil de o iubire mare și arzătoare. Sub exteriorul aspru a fost un îndemn puternic și sincer. Putem extrage câteva idei folositoare din atașarea lui de Isus în câteva siruații înregistrate. Între aceste

întâmplări se vorbește și despre căința lui amară, când după ce și-a negat Învățătorul a privit în ochii întrebători ai lui Isus „și ieșind afară a plâns cu amar”. Și iar, când Isus l-a întrebat de trei ori: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” amintindu-și cum l-a tăgăduit pe Domnul, s-a tulburat până în adâncul inimii. A fost iubirea unei inimi cu totul devotată, care l-au făcut să răspundă: „Doamne, Tu toate le știi: știi că Te iubesc!” Petru și prin aceasta reprezintă multe suflete prețioase, care sunt stăpânite atât de „pulsul generozității cât și de cenușa disprețului” — care într-o zi fac ce e bun și frumos, iar în ziua următoare cad în oarecare slăbiciune veche, care-i umilește până în pulbere. Alegerea lui Petru și dezvoltarea caracterului său într-o ființă plină de milă și de putere dovedesc că și alții pot ajunge aceleași rezultate.

Iacov, fiul lui Zebedei

Al doilea în ordine este Iacov. Și Domnul ne dă posibilitatea de a cunoaște acest caracter prin numele „Boanerges, fiii tunetului”, pe care i l-a dat, atât lui cât și fratelui său Ioan. Deci nu ne mirăm că și pe el îl aflăm plin de însuflețire arzătoare. Împreună cu fratele său el a părăsit cu bucurie ocupația sa, pentru a urma pe Isus, și noi putem crede, că el a făcut aceasta plin de bucurie și a început viața cea nouă cu devotație neprefăcută. Zelul său mare l-a îndemnat să propună Domnului ca El să ceară foc din cer asupra Samaritenilor neprimitori de oaspeți, și mai târziu a fost o ură în ochii evreilor, fără îndoială că din cauza zelului său mare pentru Cristos. Isus s-a folosit de acest zel și a dezvoltat din Iacov un caracter, care l-a putut întrebuița în serviciul Său. Oricât ar fi de deformat un metal, dacă se pune în foc, el poate fi format și lustruit cu ușurință, ca apoi să devină un obiect frumos și folositor; așa a fost și cu Iacov. Dacă el ar fi fost un om care să se retragă de a urma invitației Domnului, „urmează-Mă”, cu toată inima sa, atunci niciodată nu ar fi devenit un astfel de caracter. Deci foarte mult depinde de răspunsul nostru față de puterea lui Isus în ce fel deformările noastre vor fi îndreptate vreodată.

În epistola lui Iacov găsim o explicație foarte semnificativă despre profetul Ilie, care, după cum știm, în timpul său, a fost un luptător plin de râvnă. Iacov are mult din acest caracter al lui Ilie, și epistola sa trădează (descopere) o mare admirație pentru el. Iacov a fost un fiu al tunetului, întocmai cum a fost și Ilie, și totodată un om de rugăciune ca și profetul. Aceste elemente Isus le-a combinat într-un mod foarte potrivit, așa după cum le-a găsit în caracterul apostolului, și a făcut din el un reprezentant al multora din poporul Său, care au răspuns la chemarea Sa. Iacov putea deveni foarte ușor un fanatic sau un cinic, sau chiar un fariseu, dar Isus a prevenit această degradare spre unul dintre aceștia.

Sub influența și exemplul Domnului, Iacov a învățat că adevărul, dacă este însoțit de însuflețire, te apără de nerăbdare; deoarece adevărul produce iubire. El a mai învățat, că, dacă umiliția stăpânește zelul nostru, aceasta te apără de mândrie; deoarece numai cei blânzi și umiliți reprezintă în realitate adevărul. Apoi el a mai învățat, că cea mai bună și mai sigură apărare față de înșelăciune zace în combinația zelului cu rugăciunea. În felul acesta vedem cum apostolul Iacov a devenit un stâlp în Biserica lui Cristos, un caracter plin de zel și de râvnă pentru adevăr, și nu un fanatic, un cinic sau cu o dispoziție de fariseu.

Cu toate că la chemarea sa era încă nematur, ca și ceilalți, dar predându-se de bună voie influenței lui Isus, el a ajuns la sfârșit unul dintre cele mai bine dezvoltate caractere, care se pot câștiga din primirea acelei înțelepciuni, pe care Dumnezeu o dă voios tuturor celor ce o cer de la El.

Ioan, apostolul iubirii

Ioan ocupă un loc special între cei doisprezece, care toți au fost iubiți de Isus. Numai despre Ioan vorbește Scriptura ca de „ucenicul pe care l-a iubit Isus”. Această împrejurare ne dă o anumită idee despre caracterul lui Ioan. Și el a avut un caracter cu totul aparte, și de aceea contactul său cu Isus a avut asupra sa o influență decât asupra celorlalți. Biserica s-a obișnuit a-l numi „apostolul iubirii”, dar Ioan a dorit să rămână în amintirea noastră ca „ucenicul pe care l-a iubit Isus”, fără îndoială cu același scop, ca noi să putem înțelege mai bine în ce fel l-a influențat pe el iubirea lui Isus, ce a ieșit din metalul nefinisat, aflat de Domnul cu câțiva ani înainte pe țărmul mării Galileii.

Scriptura îl descrie pe Ioan cu trăsături fine și cu părul auriu, lung până peste umeri; fără îndoială pentru că s-a crezut, că chipul acesta s-ar potrivi mai mult cu iubirea deplină arătată de Ioan. Noi însă ne îndoim de acest chip tradițional al acestui fiu al tunetului. Pescarii n-au obișnuit a se purta în felul acesta; viața lor a fost totdeauna în pericol și de aceea s-a cerut putere, putere musculară și o natură robustă. În afară de aceasta, evangheliile ne arată, că Ioan a putut fi și neîngăduitor și împreună cu fratele său Iacov, cu bucurie ar fi nimicit

pe Samariteni. El a avut un caracter ambițios și, peste pretențiile celorlalți, el a dorit să fie așezat la dreapta sau la stânga Domnului. Este clar că el nu s-a născut ca un sfânt și nici Isus nu l-a aflat ca atare, ci prin legătura cu El s-a dezvoltat astfel.

În primul rând el este reprezentantul unei grupări mai însemnată din poporul lui Dumnezeu, și evanghelia sa descopere cum a fost el influențat uitându-se totdeauna la Isus. „Și noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1:14). Chiar și o simplă privire asupra scrierilor lui Ioan ne arată că, mintea sa a fost totdeauna îndreptată asupra trăsăturilor principale ale caracterului și a purtării lui Isus, și aceasta e ceea ce a făcut din el „apostolul iubirii” și „ucenicul pe care îl iubea Isus”.

Ioan a fost atras de marile principii ale nașterii din nou și ale dreptului fiesc. Ceilalți evangheliști ne descriu faptele pe dinafară a lui Isus, dar Ioan ne dă înțelesul lor intern și etern. În descoperirile sale următoare le găsim mai însemnate: „Cine rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el”. „Și oricine care iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu”. „În aceasta este iubirea, nu pentru că noi am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ispășire de păcatele noastre”. ”Cine nu făptuiește dreptate nu este din Dumnezeu”. „Cine are pe Fiul are viață”. Și o mulțime ca acestea găsim în scrierile sale.

Deci Ioan reprezintă un element foarte important și de eliberare în Biserică. Privirea sa spirituală și atât de adâncă în adevăratele și vitalele fapte de ucenicie s-a găsit într-un mare număr de urmași ai lui Isus, pentru ca aceștia să țină balanța înspre cei ce susțin purtarea creștinească mai mult pe dinafară. Evlavia și devotamentul său neobișnuit, față de Isus, s-a reflectat în viața multora, care au avut o dorință deosebită de-a face din spiritul lui Isus o putere magnetică de legătură și serviciu. Nu vrem să spunem acest lucru într-un mod dogmatic, dar ni se pare, că Biserica niciodată n-a avut un procent mai mare de astfel de caractere cum a fost a lui Ioan, ca și cum l-au avut cei doisprezece pe el. Astfel de caractere sunt de o mare valoare pentru noi în aceste zile grele. De aceea să-i prețuim pe deplin.

Ioan ne mai încurajează să nădăjduim la o deplină învingere asupra slăbiciunilor noastre. La început s-a arătat egoist și ambițios după primul loc în Împărăție; și tot așa gata de a nimici imediat pe dușmani, dar Isus l-a schimbat cu totul. Iubirea i-a nimicit dorul de răzbunare, iar acum putem citi toate scrierile sale și nicăieri nu-i vom afla numele amintit. El nu amintește niciodată întâmplările în care „Petru, Iacov și Ioan” ies în evidență. El nu mai arată ambiția după poziția cea mai înaltă, după cum s-a văzut la început, ci în tot locul se vede în el încorporarea iubirii și negării de sine, după cum a observat-o în Isus. Prin rezultatul cu Ioan, Domnul ne învață cum putem deveni astfel de ucenici pe care El îi iubește.

Matei, vameșul

Dacă citim rapoartele apostolilor nicăieri nu vom găsi expresia „Petru, Iacov și Ioan, pescarii” sau afirmații asemănătoare cu privire la ceilalți ucenici; și acest lucru este vrednic de observat, deoarece Matei în scrierea sa întrebuițează expresia „Matei, vameșul”. Aceasta arată caracterul nobil al acestui ucenic. Se pare că el a voit să știe ce s-a făcut din el prin ajungerea sa în legătură cu Isus. Convertirea sa s-a datorat iubirii și aplecării sale față de Isus, deoarece, din cauză că slujba sa de vameș era disprețuită, el aparținea celor disprețuiți de societate. Chiar și Isus a socotit această ocupație printre cele ce sunt mai respingătoare, folosind de mai multe ori în mustrările Sale, cuvintele: „vameșii și păcătoșii”. Suntem îndreptățiți să credem, că ceea ce l-a atras pe Matei la Isus a fost simpatia pentru această slujbă mare. Pentru el Isus a fost ceva cu totul deosebit față de ce a fost pentru un fariseu sau pentru un evreu ortodox. Imediata lui hotărâre de a lăsa și a-l urma pe Isus, ne dă de înțeles, că el a așteptat să-și dovedească iubirea și încrederea caracterului său adevărat. Fără îndoială avea o inimă mult mai bună decât o demonstra meseria lui și sufletul său nu era liniștit. El s-a îmbogățit în slujba de vameș, dar a fost gata să părăsească totul pentru a urma pe unul care nu avea unde să-și plece capul. Aceasta a însemnat pentru el mai mult decât pentru mulți alții. Când a venit dezamăgirea unii au putut să zică: „Eu merg iar la pescuit”, dar Matei și-a părăsit postul pentru totdeauna. El nu a mai putut să se întoarcă la ceea ce odată a părăsit.

Nimeni n-a cunoscut valoarea lui Matei în afară de Isus, de aceea el ocupă, un loc foarte însemnat printre apostoli. Evanghelia sa este cel mai deplin și mai detaliat raport despre serviciul Domnului nostru, și cea mai puternică și mai de dorit mărturie ce-o avem despre lucrul și viața lui Isus. El ne descrie vorbirea lui Isus de pe munte mai pe deplin decât ceilalți evangheliști, și tot el este acela, care ne dă și „marea invitație”: „Veniți cu mine toți cei osteniți și împovărați, și eu vă da odihnă”.

Matei a devenit pentru noi și un model reprezentativ. El reprezintă o clasă pe care Domnul o folosește în mod deosebit. Împrejurările în care se afla Matei când a fost chemat, și marea iubire arătată de Isus prin ridicarea din degradare și tulburare, i-au schimbat și i-au întărit viața. Un caz foarte însemnat, raportat de Matei, este povestirea despre ospățul făcut după convertirea sa. Oaspeții pe care i-a chemat el la acest ospăț, arată ce fel de caracter avea Matei. El a chemat la ospăț un mare număr de vameși și nu numai, dar și pe Isus (Luca 5:29). Cum a dorit el să aducă acești oameni împreună! Cu siguranță inima lui ardea de dorința de a aduce și pe alții în legătură cu Isus, care de asemenea aveau nevoie de această iubire. Ce fel de speranțe i-o fi umplut inima sa, când a văzut ce fel de rod ar aduce zelul său de convertire! Și este bine să observăm că Matei n-a fost dezamăgit de Isus. Isus nu a refuzat să se amestece cu acești săraci. Prin această purtare a Sa El a fost disprețuit în ochii altora, dar El nu a venit „să cheme pe cei dreپți la pocăință, ci pe cei păcătoși”. Matei a arătat acel spirit, care totdeauna este gata a vesti. Invitarea acelu mare număr de oaspeți, a fost o muzică pentru sufletul său, deoarece el a venit la Isus întocmai după cum a fost: „ostenit, împovorat și trist” și la Domnul a găsit un loc de odihnă. Aceasta l-a făcut fericit.

În felul acesta Matei a răspândit influența și serviciul Domnului în cercuri mai mari. El a adus pe cei flămânzi și apăsați la Isus și pe Isus la ei. Ce am făcut noi pentru îndeplinirea acestui serviciu a lui Isus? Ne-am interesat noi în mod deosebit în a da mângâiere celor întristați și apăsați, și ne-am pus noi toate puterile în a da ajutor marelui Medic celor bolnavi sufletește. Putem să ne rugăm Domnului secerișului ca El să trimită mai multe din aceste caractere, mai mulți din aceia, care au auzit cuvintele Sale pline de milă „veniți la Mine!” și au fost pătrunși de ele. Noi suntem recunoscători față de fiecare cuvânt scris de Matei, și nimic nu vrem să dăm la o parte din cuvintele sale, dar dacă prin oarecare nenorocire toate s-ar pierde, și ar rămânea numai aceea singură invitație plină de milă și gingășie, totuși, și atunci am fi recunoscători pentru totdeauna, că prin mila lui Dumnezeu Matei, vameșul, a fost chemat să fie asociatul și apostolul lui Cristos, Domnul nostru. Ca și ceilalți și el este o pildă la ceea ce influența lui Isus a făcut într-un suflet predat cu totul Lui și plin de recunoștință față de marea Sa iubire.

Andrei, fratele lui Simon Petru

Ce fel de însemnătate zace în această constatare! Noi niciodată nu am fi presupus, că între Petru și Andrei ar putea exista o rudenie atât de apropiată. Petru a fost plin de încredere; Andrei a fost lent și practic; unul impulsiv, iar celălalt precaut, unul un conducător înăscut, iar celălalt niciodată în stare de a se ridica mai sus decât un simplu urmaș. Acest ucenic reprezintă simțul practic. El niciodată nu se va ridica la un nivel înalt, el niciodată nu va ajunge la un succes strălucit, dar cu atât mai mult va îndeplini un scop foarte folositor în serviciul Bisericii. Simțul său practic s-a arătat în două rânduri. Când Isus a întrebat pe ucenici dacă au pâine pentru a sătura mulțimea, atunci numai Andrei a putut face o propunere: „Este aici un copil cu cinci pâini și doi pești”. Iar Isus a urmat propunerea lui Andrei. Și iar, când Filip a aflat pe niște greci căutând pe Isus, el nu știa ce e de făcut, dar a întrebat pe Andrei, și îndată oamenii au fost conduși la Isus. Andrei a fost și un om modest. Cu toate că el a fost cel dintâi chemat de Domnul, totuși, când Petru, Iacov și Ioan, care au fost chemați după el, l-au întrecut, el a rămas mulțumit. El se mulțumește de a fi cunoscut ca „Andrei, fratele lui Simon Petru”. Deci Isus nu a făcut nici o greșală când a ales pe Andrei, deoarece El are nevoie de oameni practici. Unii ca aceștia, în toate perioadele Bisericii, reprezintă o nevoie necesară.

Natanael, un adevărat Israelit

Despre Natanael puțin se scrie. Numele lui întreg s-ar părea să fie Natanael Bartolomeu. Dar acest puțin cuprinde multă informație. Isus, care a putut să citească inimile, ne reprezintă un caracter cu totul deosebit — „un adevărat Israelit”. El a fost un cercetător sincer, dar îndoielnic. A fost singur care a ezitat când s-a spus. „Din Nazaret poate fi ceva bun?” — Dar el a fost sincer în toată privința. Fără îndoială de multe ori s-a putut afla sub smochin, pentru a căuta orientare spirituală, dar el a fost plin de prejudecii care i-au întunecat privirea. El reprezintă spiritul ezitant, care se roagă pentru lumină în mod sincer în afacerile vieții, dar căruia îi este frică a face o încercare practică, pentru a cerceta voința Domnului. „Noi am putea face din smochin un loc, care ne ascunde dinaintea lui Cristos pe care noi îl căutăm, și care ne face să-l căutăm în altă parte”. Totuși sunt necesare și astfel de caractere serioase. Cu toate particularitățile sale, în ochii lui Isus, Natanael este un caracter care formează o sare conservatoare în unele adunări ale poporului Său. Respectul, evlavia, precauția și

dispoziția plină de rugăciune a acestor fel de oameni va exercita o influență puternică acolo, unde e vorba de a lua o hotărâre energetică pentru înrăurirea contrară și adeseori prin simple întrebări va conduce spiritul la o judecată trează. Astfel de caractere nu sunt întunecate, și nici riscante, ci totdeauna voitoare „a veni și-a vedea”, și a da ascultare atentă la un sfat bun.

Toma, necredinciosul

Caracteristica lui Toma se mărginește de obicei la purtarea sa îndoielnică față de învierea lui Isus, dar alte întâmplări ne arată, că el avea unele însușiri foarte bune, care sunt vrednice de urmat. De pildă, când cuvintele lui Isus se păreau a arăta un pericol despre moartea lui Lazar, Toma s-a gândit că Isus stă înaintea celui mai rău caz, și de aceea a zis: „Hai să mergem și noi să murim cu El”. El n-a avut o „inimă rea de necredință”, ci o iubire statornică și credincioasă.

Cu altă ocazie, când Isus le-a vorbit despre plecarea Sa dintre ei, Toma a fost acela care l-a întrebat: „Doamne nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea?” Desigur el a voit să zică: Doamne, și noi am merge acolo, dacă am cunoaște calea. Aceasta a fost iubirea care, fără ajutorul credinței, a pipăit înainte și a încercat a străbate întunerecul și care, după cum el simțea, îi întuneca privirea. Și când răul a venit și Isus de fapt a fost mort și ei au fost părăsiți, atunci credința sa a fost zguduită în mod îngrijorător. Atunci s-a dus la o parte, după cum fac mulți pe care el îi reprezintă, și s-a pus pe gânduri. El n-a fost de față când Isus, la scurt timp după învierea, s-a arătat unui număr de ucenici. Mărturia lor nu l-a convins, și nimic nu-l putea convinge decât rănila din palmele și coasta Aceluia, pe care el îl credea pierdut. Întocmai așa este și antitipul lui Toma între frații de astăzi. În experiențele lor amare ei se apleacă la obiceiul meditației singuratică și în felul acesta își întrețin mâhnirea și sunt plini de îndoială în ce privește sinceritatea altora. Aceia, care au citit despre „Mila revărsătoare” a lui Bunyan, află acolo o vie descriere a spiritului lui Toma. Partea mai întunecată a tuturor lucrurilor are o influență puternică asupra acestor spirite, și viața lor e o luptă continuă între frică și speranță. Dar ca și astfel de suflete luptătoare să fie încurajate, de aceea Isus a chemat și pe Toma necredinciosul printre ucenicii Săi.

Și noi ne bucurăm, că Toma a susținut să vadă rănila lui Isus. Tocmai acestea sunt dovezile pe care noi de asemenea dorim să le vedem, și chiar în baza acestor semne strigăm și noi: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” Ceea ce l-a răzvrătit pe Toma cu trei zile în urmă și l-a adus într-o stare depresivă, a devenit acum cea mai pipăibilă și mai durabilă cauză a unei credințe puternice. În multe privințe, Toma reprezintă pentru noi un caracter de la care putem învăța lecții prețioase.

Filip

„El a aflat pe Filip”. Numai despre el se întrebuițează aceste cuvinte: „O Filip”. El a văzut pe ceilalți, pe Petru și pe Ioan, la lucrul lor, pe Natanael sub smochin, pe Andrei cum urma pe Isus, și Isus găsește pe Filip. Evangheliile nu ne spun mult despre el; totuși el a fost un om temător de Dumnezeu, înainte de a-l afla Isus. Se pare că el a fost un spirit adânc cercetător deja înainte de chemarea sa, deoarece această însușire spirituală se arată în urma unei întrebări serioase: „Arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns”. El reprezintă o clasă, care se simte atrasă la Isus în mod hotărâtor, dar care se pare neîn stare a intra pe deplin în viața spirituală, pe care o deschide Isus. De repetate ori îl auzim mărturisindu-și neputința de a „urma” lucrurile din punct de vedere spiritual. Anumite lucruri le sunt cu totul nesigure. Multe lucruri, ce altora sunt o binecuvântare, lor le sunt ascunse, și de aceea strigă: „Arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns”. Deși Tatăl este pe deplin descoperit în Domnul Isus. Sunt unii, care pot să pătrundă adânc în lucrurile nevăzute și să păstreze legătura cu Nevăzutul în orele lor de meditații, dar majoritatea creștinilor nu văd clar și nu se concentrează asupra acestor lucruri, și trebuie să simtă, că ei se fac vinovați de o neglijență gravă. Ei doresc din inimă o deplină descoperire a Tatălui ceresc, și din cauza unei foame sufletești, care în sfârșit cu siguranță le va fi îndeplinită, ei doresc să cunoască după cum ei sunt cunoscuți. Iar Filip este un spirit de rudenie cu aceștia. Rugăciunea sa este aceeași pe care Isus a adus-o pe pământ, și aceasta trebuie să fie rugăciunea fiecărei inimi până la sfârșit, când credința va fi schimbată prin vedere, după cum am văzut. Filip nu a fost un spirit de inițiativă. El n-a putut face nici o propunere, în ce chip să fie săturată marea mulțime. De asemenea n-a știut ce să facă nici cu grecii, care doreau să-l vadă pe Isus. Și totuși a fost ales ca unul dintre cei doisprezece. De aceea, folosul său trebuie că a fost în alte însușiri ale sale. Până la un anumit grad Filip a fost asemenea lui Andrei. El a fost un om al faptelor. Teoriile au avut puțină

valoare pentru el. El a vrut să vadă un lucru îndeplinit și atunci a fost mulțumit. Dați-i o dovadă hotărâtă și atunci va face el pași singuri. Isus s-a îngrijit ca în poporul său să fie Filipi destui în tot timpul, pentru ca Biserica să fie asigurată și ferită de orice întreprindere necugetată și dezastruoasă. Noi suntem mult recunoscători și mulțumitori celor ce prin întrebările lor sincere și deștepte: pentru ce și la ce, la anumite timpuri ne-au împiedicat în zelul nostru mare. De multe ori spiritul lui Filip a fost așa de folositor în Biserică ca și cum a fost spiritul gata la orice faptă a unuia dintre „fiii tunetului”.

Nu este nevoie de o mașinărie greoaie

Acesta a fost cabinetul ministerial ales de Isus în mod deosebit, căruia El i-a încredințat o atât de mare răspundere. Desigur, mai târziu El a ales și pe Pavel, și dacă acesta în multe privințe a fost mai presus decât ceilalți, totuși el a fost un om „cu aceleași simțuri” ca și ei și a avut nevoie de influența reformatoare a lui Isus. Din fiecare punct de vedere omenesc, ei au reprezentat un minister foarte slab și neînsemnat. Dar ce urmă au lăsat acești doisprezece oameni în istoria lumii! Ce fel de rezultat indiscutabil a avut serviciul lor! Și cât pe deplin s-a dus la îndeplinire prin același plan a lui Dumnezeu! Într-adevăr, noi recunoaștem, că căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre, și că El a ales pe cei simpli și neînțelepți ca să nimicească înțelepciunea înțelepților acestei lumi! Marea învățătură, pe care trebuie s-o tragem din acest lucru este aceea, că tocmai prin amestecul acestor caractere, căutate de El, Dumnezeu oprește și păstrează Biserica Sa în cadrele adevărului. Să căutăm a trage foloase din toate aceste diferite temperamente și să căutăm a le câștiga pentru serviciul Domnului nostru. El nu are nevoie de o mașinărie mare și admirabilă, ci de inimi pline de iubire și supuse Lui. El nu are de gând să stabilească o nouă ordine socială în timpul acesta, ci El caută o Biserică desfăcută de legăturile pământești, care e supusă învățăturilor evanghelice și puterii ce curge din supunerea deplină lui Cristos.

De sigur că noi trebuie să ne reînnoim curajul și încrederea când vedem, că acești oameni au fost asemenea nouă, și tot așa să observăm influența asupra vieții lor, cât și rezultatul lucrării Domnului prin ei. Noi putem să înconjurăm nenorocirea, să ne întărim cugetul din nou și să pășim înainte în siguranța, că iubitul nostru Cap este în stare să ducă la îndeplinire lucrul său în noi și prin noi, dacă vom rămânea pe locul în care El ne poate forma conform voinții Sale.